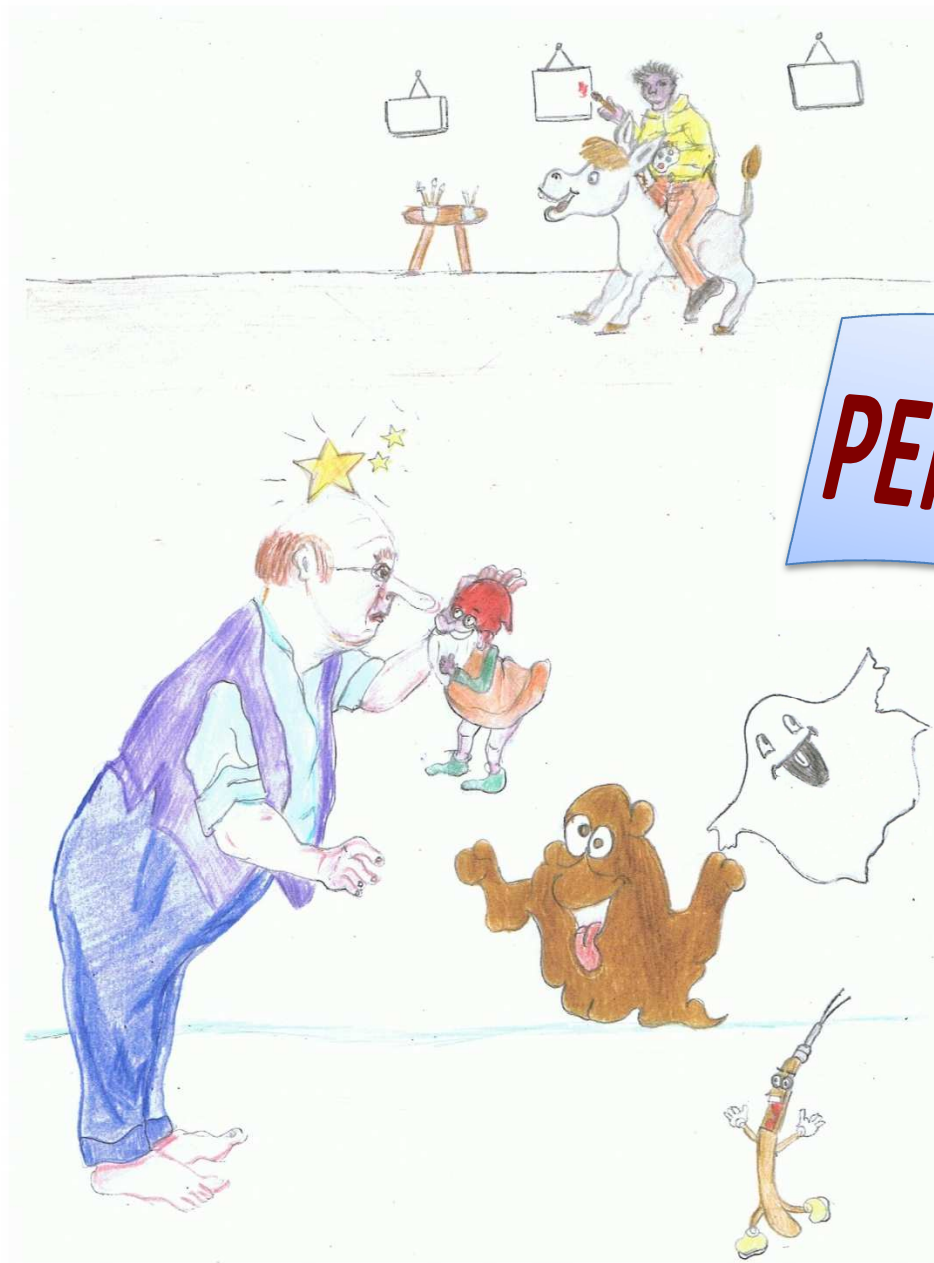

PENSEEL WIL NIEUWE HAREN

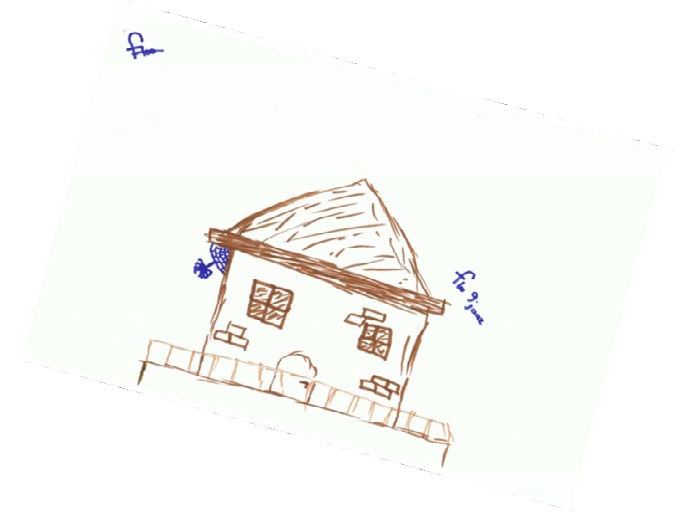
Er was eens een oude schilder, die leefde in een ver en kleurrijk land.

Het huis waarin hij woonde was groot en wat vervallen maar hij woonde er graag, overal waren er mooie kleuren maar zijn lievelingskleur was toch **roze**.

Helemaal bovenaan, op de zolder, had hij zijn schildersatelier gemaakt. Overal stonden er schilderijen, lege doeken, alle kleuren verf, penselen en een ezel.

Hij was een hele goede schilder en de mensen kwamen van uit het hele land om een schilderij te laten maken maar hij verdiende er niet zo veel geld mee.

Zo kwam er op een dag

een klein meisje

en haar

lieve grootmoeder

bij de schilder.

De oma wou een mooi en heel groot schilderij waar het kleine meisje op stond.

De schilder was blij dat hij nog eens een groot schilderij mocht maken, want gewoonlijk vragen de mensen maar een klein schilderij.

De schilder nam het kleine meisje en de grootmoeder mee naar zijn atelier.

-“Wacht hier maar even, ik ga mijn spullen klaarzetten” zei de schilder.

Toen hij terug binnenkwam, schrokken het meisje en de grootmoeder.

Wat had hij nu mee? Zij wreven in hun ogen en keken elkaar verbaasd aan. Wat deed die schilder nu toch? Was dat een ezel?

De schilder nam een lege doek, verf en Penseel en ging op de rug van de ezel zitten. Terwijl hij dat deed, draaide de ezel zijn hoofd naar de schilder en zei ‘ia?’

-“jaja, ik zit goed” antwoordde de schilder.

De grootmoeder kon niet meer wachten en vroeg de schilder wat hij deed.

-“Ik zet me klaar om een schilderij van het meisje te maken. Dat had je toch gevraagd?”

-“Ja” antwoordde de grootmoeder “maar waarom ga je dan op een ezel zitten.”

-“Oh, dat” zei de schilder lachend “dat is een lang verhaal. Toen ik nog jong was, zette ik het lege doek op mijn benen om te kunnen schilderen. Dat ging niet zo gemakkelijk want die moest ik dan met één hand vast houden. Iedereen zei dat ik een ezel moest gebruiken omdat het dat gemakkelijker was.

Uiteindelijk ben ik naar de boerderij gegaan om een ezel te kopen. Ik ben toen met mijn doek op de ezel gaan zitten en nu schilder ik altijd op mijn schildersezel.”

De grootmoeder en het meisje moesten er heel hard om lachen, dit is een echte schildersezel.

De schilder nam Penseel en zei:

-“Komaan, je kunt het! Jij bent mijn oudste en maar ook mijn beste Penseel. Wij gaan samen een prachtig schilderij maken.”

De grootmoeder keek naar het penseel en zei:

-“Dit penseel is inderdaad al oud, hij is helemaal versleten en heeft geen haartjes meer.”

-“Oh jawel hoor, er zitten nog twee haartjes op, dus is het nog geen

Het zal wat langer duren maar we kunnen nog steeds verven”, antwoordde de schilder. “Ik wil dit penseel niet wegdoen, het is mijn magisch penseel. Hiermee maak ik de allermooiste schilderijen.”

De schilder schilderde verder. Het duurde lang, heel lang zelfs omdat de grootmoeder een groot schilderij wou.

Toen het avond werd, gingen de grootmoeder en het meisje terug naar hun huis. De schilder schilderde nog wat verder en toen hij stopte, zei hij tegen het kale penseel:

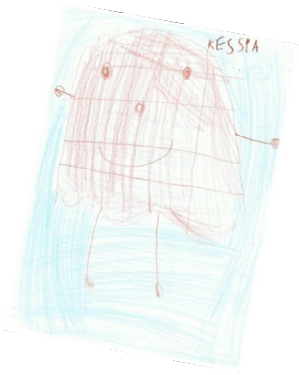
-“ Dit wordt ons laatste schilderij samen, ik ga je moeten weggooien en met een nieuw penseel mijn volgende schilderij maken.”

Penseel schrok ervan. Hij wou niet weg, hij vond het leuk om schilderijen te maken.

Die nacht vertelde Penseel zijn probleem aan zijn vriend, het gekleurde spook,

Spookie.

-“Ik kan niet meer komen spelen met jou want de schilder wil mij weggooien omdat ik geen haartjes meer heb”, zei Penseel terwijl er langzaam een traantje viel.

-“Ik heb het gehoord,” zei Spookie. “Ik heb misschien wel een oplossing.

Mijn neef **Spocolade** woont in een ver en **warm land.**

Daarstraks skypete ik met hem en vertelde hem over jouw probleem. Hij kent iemand die je kan helpen met je haartjes. In zijn land woont er namelijk een

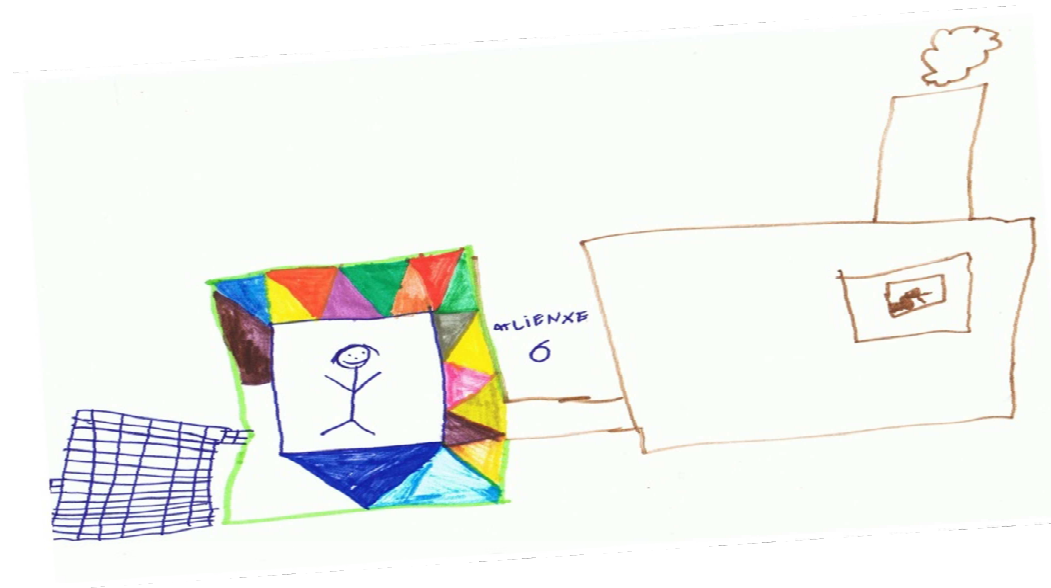
reus met een lange neus

en volgens Spocolade kan hij je helpen. Zullen we ernaar toe gaan? Dan kan ik meteen mijn neef nog eens zien.”

Penseel wist het niet zo goed. Hij durfde eigenlijk niet. Is het niet gevaarlijk? Wat kon de Reus met de lange neus doen? En dan nog eens reizen naar een ander land. Penseel was nog nooit in een ander land geweest.

Maar Spookie bleef maar vragen en zeuren. Dus besloot Penseel om het toch maar te doen. Hij pakte zijn koffertje en samen met Spookie vertrok hij. Zij namen de trein. Zij vonden een plaatsje en gingen zitten voor de lange reis. Penseel was blij dat Spookie er bij was want hij vond het toch maar eng. De trein was zo groot en maakt zo veel lawaai.

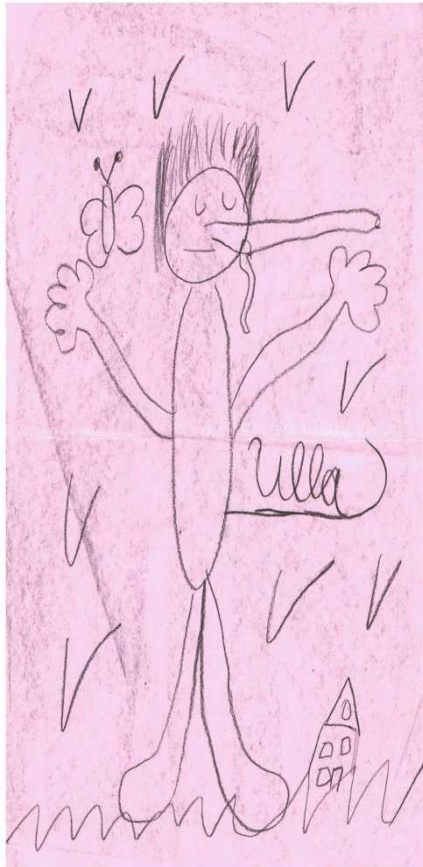
De mensen in de trein keken raar naar Penseel die soms op het tafeltje en soms op de zetel zat. Ze vroegen zich af wat een penseel alleen deed in de trein want zij konden Spookie niet zien omdat het dag was. Mensen kunnen spoken enkel s' nachts zien.

Na een lange reis kwamen zij aan in de grote stad van het warme land.

Spocolade stond Spookie en Penseel al op te wachten .

-“Welkom in het geheimzinnige, magische en warme land.” zei Spocolade terwijl hij Spookie een knuffel en Penseel een hand gaf. “We gaan meteen op pad want we moeten nog ver stappen.

Met hun drietjes vertrokken zij naar de Reus met de lange neus. Hij woonde aan de rand van het land naast de

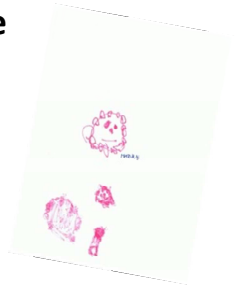
drakengrot.

Onderweg vertelde Spocolade waarom hij dacht dat de reus Penseel kon helpen. De reus was op een nacht naar de sterren aan het kijken toen er plots iets op zijn hoofd viel. Hij keek rond hem om te zien wat dat was en zag een ster op de grond liggen.

Hij wreef even over zijn hoofd om te voelen of er een bult was maar hij voelde niets.

Toen hij de volgende ochtend wakker werd en in de spiegel keek, schrok hij. Hij had lange gouden haren. Hoe kon dat nu? Hij vond dat een echte reus geen gouden haren kon hebben en wou ze af knippen. Toen hij de schaar nam, hoorde hij: ‘Laat ons staan! Wij zijn het waard!’

De reus met de lange neus schrok zo erg dat hij zijn schaar liet vallen. Hij durfde het niet nog eens proberen en liet de haren voorlopig staan.

Hij belde snel zijn vriend, *de Kabouter*. Misschien wist hij wel raad.

Toen hij de reus met de gouden haren zag, vond hij het eigenlijk wel mooi.

Kabouter wist ook niet waarom dat was. Ze zochten het op de zoekmachine Magipedia.

Met trillende vingers tikten ze 'vallende ster en gouden haar' in.

'springuin'

Vol spanning wachten ze af. En dan kwam op het scherm: 'Als er een vallende ster op je hoofd valt, krijg je magische krachten. De volgende dag word je wakker met gouden haren en vanaf dan kan je anderen ook haren geven in alle kleuren die je maar wil.

Hiervoor moet je de ander aanraken met je neus terwijl je de toverspreuk gebruikt, precies om 12u s' middags.'

Ze keken elkaar aan en besloten om het eens uit te proberen. Ze moesten wel nog even wachten want het was nog geen 12 uur.

En dan was het zo ver, de klok sloeg 12 keer en Reus raakte Kabouter met zijn neus aan en zei

'springuin'

Ze wachtten en wachtten maar er gebeurde niets.

-“Ik wist het wel, magische krachten bestaan niet. Natuurlijk kan ik niet toveren.” zei de Reus, een beetje teleurgesteld.

Kabouter en Reus speelden nog de hele dag samen en regelmatig keken ze of er nog geen gouden haren waren. Maar nee, er gebeurde niets.

Als het avond werd, ging Kabouter naar huis.

Maar de volgende ochtend toen hij in de spiegel keek, kon hij zijn ogen niet geloven: hij had gouden haren en zelfs een gouden baard.

Hij liep zo snel hij kon naar Reus. Jiepie, hij had wel magische krachten.

Ze probeerden het nog uit op de **flamingo** die altijd aan het dansen was in het vijvertje naast het

huis en inderdaad ook hij had de dag erna gouden veren.

Vanaf die dag openden Reus en Kabouter een kapsalon waar je een speciaal kleurtje kon krijgen. Van over het hele warme magische land kwamen de mensen en dieren om een gouden kleurtje te krijgen. Reus zorgde voor de kleur en Kabouter knipte het haar.

Penseel, Spookie en Spocolade waren al goed op weg naar dit speciaal kapsalon.
Ze hadden net even gerust toen er iemand riep.

-“Deze kant uit! Deze kant uit!”

Voor hen stond een wijsvinger. Hij wees naar de richting naar waar ons drietal moest gaan.

-“Wie ben jij?” vroeg Penseel

-“Ik ben

de Wegwijsvinger

zei hij. “Ik toon de weg.”

Spocolade bekeek de Wegwijsvinger.

-“Ben je zeker dat we die kant uit moeten? Ik dacht dat we net naar de andere kant moesten gaan.” zei Spocolade een beetje onzeker.

-“Ik ben toch de Wegwijsvinger, ik zal toch wel de weg weten zeker,”

antwoordde de Wegwijsvinger een beetje boos.

-“Nee, nee, we geloven jou,” zei Penseel. “We gaan naar de kant die je aanduidde.”

Zo gingen Penseel, Spookie en Spocolade de andere kant uit.

Na een tijdje stappen, kwamen zij bij een groot veld.

-“We zullen erover gaan, dat is korter dan er langs te gaan,” zei Spookie.

-“Mag dat wel?” vroeg Penseel, “Is dat niet gevaarlijk?”

-“Maar nee, jij bangerik” zei Spookie.

Als ze bijna in het midden waren, hoorden ze een fijn stemmetje.

-“Goal, goal! Jeeh, ik heb gescoord!”

Zij keken rond en toen zagen ze een doorzichtig persoon.

-“Het lijkt wel een spook”, zei Spookie “maar hij is wat donkerder dan wij.”

-“ Ik ben geen spook, ik ben een geest.

Ik ben de

geest van een voetballer

Ik zag er toen wel iets anders uit want ik was toen een jonge man zonder rimpeltjes en met mooi krullende zwarte haren."

-“Een geest!” riep Penseel en wou weglopen.

-“Wat doe je hier?” vroeg Spocolade

-“Dit veld was vroeger een voetbalveld, we speelden hier toen met de Rode Duivels, één van de beste ploegen van de wereld.” antwoordde de geest. “Waarom zijn jullie op het veld?”

-“Wij zijn op weg naar de Reus met de lange neus en Kabouter. Penseel wil graag terug haren hebben zodat hij terug kan schilderen en Reus heeft daar magische krachten voor.” zei Spocolade.

-“Mag ik met jullie mee? Misschien kan Reus ook mij ook helpen?” vroeg Voetballer Geest

-“Natuurlijk, we gaan wel meteen vertrekken want we willen voor 12u bij de Reus zijn,” zei Penseel.

Met hun viertjes vertrokken ze richting Reus en Kabouter.

En dan zagen ze de Wegwijsvinger weer.

-“Deze kant uit! Deze kant uit!” riep hij.

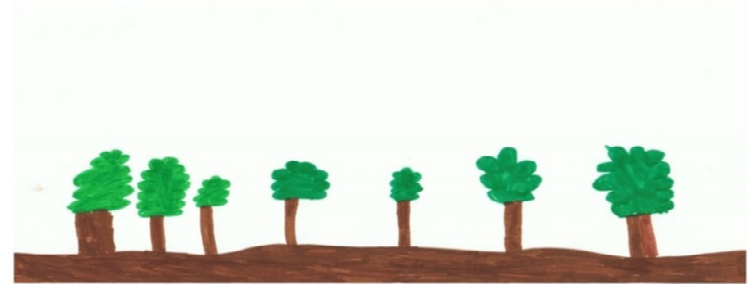
-“Ben je zeker?” vroeg Spocolade, “maar dan gaan we terug van waar we komen? Dat kan toch niet?”

-“Ja”, zegt Voetballer Geest, “we moeten rechtdoor gaan, ik weet het zeker.”

Spocolade, Spookie, Voetballer Geest en Penseel besloten om niet naar de Wegwijsvinger te luisteren en gingen rechtdoor.

Al snel kwamen ze bij

het Bomenbos

Renzo, 6 jaar

-“Het is best dat we goed bij elkaar blijven want er wonen monsters en wolven in dit bos. Ik heb ze zelf nog nooit gezien maar de mensen vertellen er wel verhalen over.” zei Voetballer Geest.

De vier stapten samen door het Bomenbos.

-“Ssst, ik hoor iets, fluisterde Spookie plots.

-“Oh nee, een monster!” riep Penseel en wou weer weglopen.

-“Penseel, nee ik denk niet dat er een monster is. Het lijkt wel of er iemand weent, antwoordde Spookie.

Ze gingen op zoek waar het gewezen vandaan kwam. Tegen een boom zat er een meisje, dat zacht weende.

Ze stapten er voorzichtig naar toe.

-“Wat is er? Waarom ween je?” vroeg Spookie.

De 9 jaar

-“Ik was in het bos aan het wandelen en toen hoorde ik ineens een geluid achter mij. Ik keek om

ZAG EEN WOLF, DIE
EN ZICH PROBEERDE TE VERSTOPPEN ACHTER EEN BOOM.

Ik ben hard beginnen te lopen en heb me dan hier verstopt. Maar nu weet ik niet meer welke kant ik op moet. Ik ben verdwaald en ik wil terug naar mijn huis,” zei het meisje.

-“En waar woon je dan, misschien kunnen wij je wel helpen?, vroeg Spocolade.

-“Ik ben, **Prinses Bente** en ik woon in het **Groene** Paleis.” zei het prinsesje.

-“Ik weet waar dat is, denk ik. Is het Groene Paleis niet naast
zei Spocolade

de Ridderburcht

-“Ja, dat klopt. Kan jij me naar huis brengen?” vroeg het Prinsesje.

-“Ik wil dat graag doen, maar eerst gaan we naar Reus en Kabouter zodat Penseel terug haren krijgt en terug kan schilderen.” antwoordde Spocolade. “Je kan met ons meegaan en daarna brengen we je naar het Groene Paleis. Is dat goed?”

Penseel, Spookie, Spocolade, Voetballer en Prinsesje gingen samen op pad naar Reus en Kabouter.

Plots stond Wegwijsvinger weer voor hen: “Deze kant uit! Deze kant uit! riep hij.

-“Nee, nee, wij komen van die kant. Jij probeert ons naar de verkeerde kant te sturen. Nu weet ik het zeker.” zei Spocolade. “Kom jongens en Prinses, we gaan rechtdoor. We luisteren niet meer naar Wegwijsvinger. We moeten wel doorstappen want het is bijna tijd.”

Onze vijf vrienden begonnen sneller te stappen.

Eindelijk zagen ze het bord ‘De Magische Gouden Schaar’.

-“We hebben het gehaald!” riep Spookie.

Ze vertelden Reus en Kabouter het probleem van Penseel en vroegen of zij hem haren kon geven.

-“Natuurlijk kunnen wij dat,” antwoordde Reus.

-“En ik wil ook graag haren hebben”, zei de Voetballer, “maar liefst geen gouden, liefst zwarte.”

-“Dat kunnen wij ook doen” zei de Reus.

-“Euh” zei de prinses stilletjes, “ik zou heel graag gouden haren willen hebben, net zoals Goudlokje. Want dat is het allermooiste verhaal. Mag ik dat?”

-“Ja, dat kunnen we wel doen”, zeiden Reus en Kabouter.

-“Is er misschien nog tijd om mij en Spookie groene haren te geven?” vroeg Spocolade, “dan kunnen de mensen ons ook overdag zien.”

-“Dat is wel veel werk om in twaalf klokslagen te doen maar we kunnen het proberen” antwoordde Reus.

Penseel, Spookie, Spocolade, Voetballer en Prinses gingen in een kringetje rond Reus staan en toen hij de eerste klokslag hoorde, begon Reus met het toveren.

Eerst raakte hij met zijn neus Penseel aan terwijl hij zei: “Springuin”, dan bij Spookie, bij Spocolade, bij Voetballer en dan nog supersnel bij Prinses.

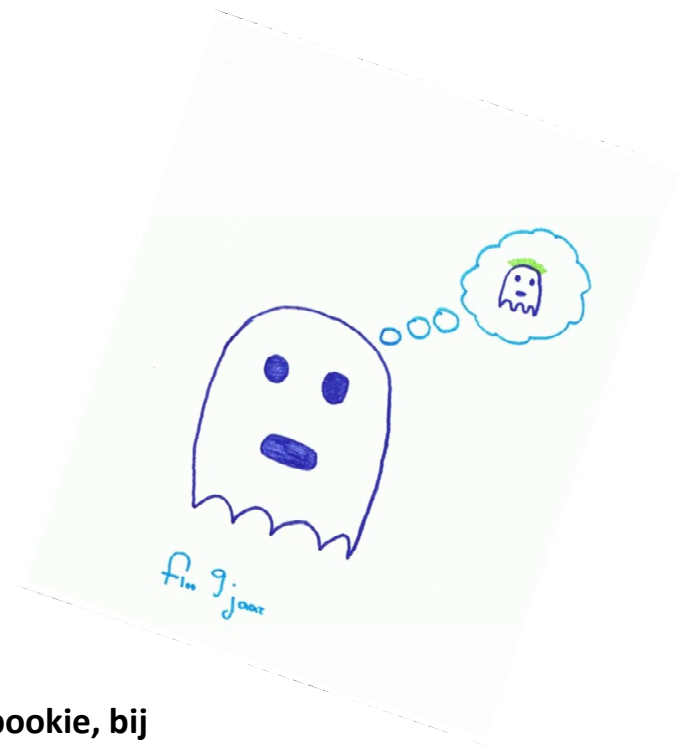
Het lukte hem net voor de klok 12 keer geslagen had.

-“Oef, ik denk dat het gelukt is”, zei hij toen hij klaar was.

-“Jammer dat we het niet meteen kunnen zien”, zei Spocolade.

De vijf bleven die rest van de dag bij Reus en Kabouter, die allerlei leuke verhalen vertelden over andere mensen en wezens die bij hen gekomen waren.

De volgende ochtend had Penseel inderdaad terug haren, gouden haren. Ook Voetballer Geest had terug zwarte krullende haren, Prinses had gouden lokken zoals Goudlokje en Spookie en Spocolade hadden mooie lange groene haren. Ze bedankten Reus en Kabouter.

Maar dan moesten zij terug naar huis.

Eerst brachten ze Prinses naar het Groene Paleis. De Koning was zo blij dat zijn dochter veilig terug thuis was. Hij gaf Spocolade een heel speciaal cadeau, hij kreeg het telefoonnummer van de

koninklijke Draak

Deze Draak kon opgebeld worden door Spocolade als hij hulp nodig zou hebben.

Als ze vertrokken, gaf Prinses Spocolade nog een zoen. Hij moest er van blozen.

Na een dag reizen, kwamen Penseel en Spookie terug bij het oude vervallen huis van de schilder aan.

De schilder zat op zijn ezel en werkte verder aan het schilderij van het meisje. Maar stopte meteen toen hij zijn lievelingspenseel zag.

-“Oh, daar ben jij, ik was je kwijt. Maar jij ziet er anders uit. Wat is er gebeurd?” vroeg de schilder.

-“Ik heb terug haren, gouden haren zelf. Een reus heeft mij betoverd en nu kan ik terug schilderen en moet je mij niet weggooien,” zei Penseel blij.

-“Ik zou je nooit weggooien, jij bent mijn beste penseel. Ik heb wel een nieuw penseel gekocht, een fijner penseel maar ik kan jullie alle twee gebruiken” zei de schilder.

Penseel keek naar het nieuwe penseel. Zo'n mooi penseeltje had hij nog nooit gezien.

De schilder nam Penseel en schilderde met hem de haren van het meisje. Zo kreeg zij meteen mooie echte gouden haren.

-“Ik kan echt goud schilderen!” riep Penseel.

-“We zijn rijk! Nu kunnen we ons oude vervallen huis opknappen en terug mooi maken. Dank je wel, Penseel!” riep de schilder.

En wat er gebeurde met Penseel en Penseeltje?

Wel, zij leefden nog lang en gelukkig en maakten samen
nog mooieschilderijen!

MET DANK AAN:

INSPIRATIE: DE OUDERS, VAN STEKELBEES HEILIG HART

ILLUSTRATIE: DE KINDEREN, VAN STEKELBEES HEILIG HART

ILUSTRATIE VOORPAGINA: DANIELA, KIBE STEKELBEES HEILIG HART

VERHAAL EN LAY OUT: HILDE, KIBE STEKELBEES HEILIG HART

TECHNISCHE HULP: IRIS EN JOERI, KIBE'S STEKELBEES HEILIG HART